

schiedenis en waarvan de ruïnes, na de gruwelijke meidagen van 1940, voor ieder, stadgenoot en vreemdeling, een schreeuwende aanklacht waren tegen het barbarisme dat kennelijk in iedere generatie op de loer ligt om te vernietigen – ‘rücksichtslos’, zoals de bedrivers van het kwaad plachten te zeggen – al wat bezieling en kennis hadden tot stand gebracht. En daarom *moest* de St. Laurens, kerk en toren, herbouwd worden, om na herstel van dit oude vertrouwde symbool, van Rotterdam's meest sprekend teken, te getuigen van ons onwrikbaar geloof in de uiteindelijke overwinning over de slechtste menselijke instincten, over de drang tot vernietiging, en om ons idealisme te demonstreren en ons ongeschokte vertrouwen in de toekomst. Het destijds leggen van de eerste steen van de kerk door H.M. de Koningin bevestigde ons in ons niet aflatend streven deze onze geest kenbaar te maken en het herstel van de toren door de stedelijke overheid moet in datzelfde licht worden gezien. Zonder de restauratie van de oude St. Laurens zou het beeld van het nieuwe Rotterdam niet volledig afgerond zijn geweest.

Mij thans bepalend tot de toren, binnen welks zware muren wij ons bevinden, kan ik met vreugde constateren dat nu eindelijk, na 26 jaren, onze stad haar toren weer kan aanschouwen ontdaan van de steigers, herrezen uit het rauwe puin dat de oorlog achterliet, en sprekende in het zo karakteristieke relief dat eeuwenlang de schoonheid van Rotterdam had gekroond.

Reeds vóór de oorlog, werd de restauratie van de toren, beginnend in 1935, aangevat. De daarbij gebezigde houten steiger verzwaarde mede het lot dat in 1940 over het bouwwerk kwam en waardoor de toren als een ontvleesde romp achterbleef, zij het ook dat het onvolprezen Hemony-carillon ongeschonden daarin bewaard bleef omdat het zich bevond – en dit was een bijzonder gelukkige omstandigheid! – boven een inmiddels aangebrachte betonnen vloer. Het past mij hier de naam te noemen van architect Poot, die te beschouwen is, in het kader van de restauratie, als een werker van het eerste en van het laatste uur. Van het begin af voltrok het herstel zich onder zijn leiding, 21 jaar geleden zag hij de vruchten van 5 jaren arbeid in de vlammen ten onder gaan, maar onverpoosd vatte hij de werkzaamheden na de oorlog weer op, nadat in 1947 de nieuwe stalen steiger was gebouwd en nadat enkele jaren later, in 1949, de eigenlijke restauratie een aanvang kon nemen.